

СВЕТЛИЦА

8
ФЕВРУАРИ
2018 г.
бр 5 (141)

ЛИТЕРАТУРНО-ПУБЛИЦИСТИЧНА ПРИТУРКА

ВЪЗПОМЕНАНИЕ ЗА МИХАИЛ БЪЧВАРОВ-БОНДАР

На 29 януари 2018 г. в с. Чийший, Одеска област, Украйна, в 40-я ден от кончината на Михаил Бъчваров-Бондар, в храма "Св. св. Петър и Павел" бе отслужена панихида, а в културният дом на селото бяха изказани възпоменателни думи от съселанините, близките и приятелите за известния български бесарабски поет, родом от китното българско село Чийший.

Водещата възпоменателна литературна част Анна КОНСТАНТИНОВА, директор на местния музей, представи думата на гостите от Република Молдова: на доктор по филология, писател, общественик и директор на музея в с. Валя Пержей Николай КУРТЕВ, както и на публициста, писателя и фотографа Димитър БОРИМЕЧКОВ. И двамата дадоха висока оценка на творчеството на Бъчваров-Бондар и подариха на домакините книги и ценни сувенири.

В своето слово Петър РУСЕВ от с. Кубей, директор на български културен център "Академик Александър ТЕОДОРОВ БАЛАН", предложи след време да се направи в селото възпоменателен знак на народния поет М. Бъчваров-Бондар.

В тъжния ден добри думи за ПОЕТА казаха също: братът на Михаил - Иван БОНДАР, Татьяна КОВТУН - координатор на Международния форум "БЪЛГАРСКО НАСЛЕДСТВО". гр. Балчик,

България, чийшиецът Василий ШУШУМКОВ, народният певец Иван МИНКОВСКИЙ...

И чийшиици, и гости от Украйна и Молдова си взеха три лъжички от коливото за "Бог да го прости" - Михаил Бъчваров-Бондар.

ПОКЛОН И СВЕТЛА МУ ПАМЕТ!

ДИМИТЪР БОРИМЕЧКОВ
С. Чийший, Украйна,
гр. Тараклий
и с. Валя Пержей, Молдова.

ОТИДЕ СИ ЕДИН ПОЕТ...

С Михаил Бъчваров-Бондар се запознахме през февруари 1986 година. А срещата се осъществи в Профсъюзния културен дом, в който бе проведена първа среща на български и гагаузки културни дейци, сред които бе и 39-годишният Михаил, тогава обещаващ поет. И днес помня, как той уверено четеше от сцената своите стихотворения "От всеки ден", "На баща ми". Макар и с "три въздишки по-малък" от него (думите бяха на Нико Стоянов), аз се чувствах като негов ученик. Май че такъв си останах до последното му дишане. От февруари същата година започнах да редактирам страницата на български език "Дружба". Още в първия й брой бе представено творчеството на поета

Нико Стоянов. А в брой 8 от 30 септември 1986 г. и творчеството на Михаил Бъчваров със заглавие "На теб съм верен, роден край". Само няколко реда: роден, завършил, работил, "сега живее и работи в Кишинев", в Съюза на молдавските писатели като консултант за задгранични българи. "Първата му стихосбирка "На белия свят" излезе неотдавна в издателството "Литература артистикъ". Неговият лиричен герой се мъчи да осмисли сложността на съвременното всекидневиe, за да остане с дело и стих "в светлината на днешния ден". До моите редове и неговите стихотворения бе поместена и снимка, от която се вижда, как Михаил Бъчваров енергично, с патос чете своите поетични изповеди.

Снимката най-вероятно е направена от мен през февруарския неделен ден в кишиневския профсъюзен дом, на онази културна - поетична и музикална среща на братята българи и гагаузи, живеещи основно в южната част на Молдавия (сега Молдова).

ИЗ ТВОРЧЕСТВОТО НА МИХАИЛ БЪЧВАРОВ-БОНДАР

ТВАРДИЦА

Когато затъгувам за Буджака, за дъх на сняг или пшеница, на юг запътя. Идвам пак в керемиденочервената Твардица. А жадавам ли за български език и за вода от селските герани, пътувам пак към юга светлолик, за да се срещна с твардичани. А домъчней ли ми за песни и хоро, за пеещи в небето кърски птици, то хвърлям аз мастило и перо и се отбивам към Твардица. срящат тук с "Хей! Добре дошли!" българин, руснак и молдованин. И радват ти се светли махали, и светлата душа на твардичани. И всеки си носи свои грехове, и каквото си е съдено - ще стани. Но аз ще славя в своите стихове Твардица светла с добри твардичани.

В. "РОДНО СЛОВО",
Кишинев, Молдова. 19 март 1989 г.

Живееше под слънцето човекът.
Поле ореше, сееше, косеше.
И песен майчина, дошла от памтивека,
пееше под сенчести черешки.

Но мина пътник весел и красив,
със своя песен одари орача
и той запя, признателен по здрача,
песента на пътника щастлив.

А след година други минавач
щедро му предложи своята песен.
И запя я той - селякът орач,
забравил предната и майчината лесно.

И всяка пролет, от изгрев, че до здрач,
нова песен чуваше полето.

БАЛАДА ЗА ОРАЧА И ПЕСЕНТА

Но дойде ден и... чу се тъжен плач:
"О, песен майчина!" Но сърцето

не можеше във своите дълбини
нищичко от нея да си спомни.
И той прокле и себе си, и дните,
и пътниците, в нищо невинни.

Вкуса изгубил на хляба и солта,
той тихичко през зимата почина,
оставил сиромашки на света:
полето, ралото и три орача-сина.

И те потеглиха живота си немил,
без род и корен, без песен на дедите.
И само чучулига лекокрила
пееше безгрижно в висините.

